

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΡΩΜΑΝΤΖΟ, τοῦ Ἑδ. Σέλντον, Θίασος Κατερίνας (Θ. Βασιλικόν).

Ἡ παρουσία τῆς Κατερίνας στή Θεσνίκη συγκινεῖ τὸ θεατρόφιλο κοινό, πὸ ἐκτιμᾷ πάρα πολὺ τὴ διαλεχτὴ καλλιτέχνη, καὶ ἡ συγκίνηση αὐτὴ εἶναι αἰσθητικὸς δεσμὸς πὸ συνδέει τὴν Κατερίνα μὲ τὴ Θεσνίκη. Τὸ κοινὸ, εἶν' ἀλήθεια, περιμένει μεγάλα καὶ σπουδαῖα πράγματα ἀπὸ τὸ θίασὸ τῆς, περιμένει νὰ ἰδῇ ἐργασία ἴσης ποιότητος μὲ τὴν ἐργασία τοῦ Ἑθν. Θεάτρου.

Αὐτὴ ἡ σύγκριση καὶ αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση ὑποχρεώνουν τὴν καλλιτέχνη νὰ ὠθήσῃ τὶς δυνατότητες τοῦ θιάσου τῆς ὅσο τὸ δυνατό ψηλότερα.

Τὸ ἔργο μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισε τὶς παραστάσεις τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ (Ρωμάντζο τοῦ Σέλντον) εἶναι πασίγνωστο καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἀναλύσω ἐδῶ.

Ὅς πρὸς τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου, ἡμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι δὲν ὑστέρησε ἀπὸ ἄλλα προηγουμένων θιάσων ἀνεβάσματα στὸ παρελθόν, μάλιστα δὲ ἡ Κατερίνα ὡς Ρίτα Κανταλίνι ξεπέρασε κάθε προηγούμενη ἀπόδοση. Ἐκυριάρχησε ὄχι μόνον στὸ ἔργο ἀλλὰ καὶ στὸ θίασο ὀλόκληρο, ἐπεσκίασε ὅλους τοὺς ἠθοποιούς.

Μὲ τὸ συναρπαστικὸ καὶ ἀριστουργηματικὸ τῆς παίξιμο ἐδικαίωσε τὴ φήμη τῆς καὶ συνεκίνησε πολὺ βαθεῖα τὸ κοινὸ. Γιὰ τὸ νέο ἠθοποιὸ κ. Δημ. Νικολαΐδη, πὸ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ καινούργια ἀποκάλυψη, ἡ ἐντύπωσίς μου εἶναι ὅτι κατέβαλε ὅλη τὴ δύναμή του, προσπάθησε νὰ ἐνσαρκώσῃ ὅσο τοῦ ἦταν δυνατὸ πῶς τέλεια τὸ δυσκολώτατο ρόλο τοῦ πάστορος, ἀλλ' ὅμως φαινότανε μερικὲς στιγμὲς ὅτι δὲν ἦταν ὁ τύπος πὸ ἤθελε ὁ συγγραφέας, φαινότανε περισσότερο τοῦ δέοντος λεπτεπίλετος. Γενικὰ ὅμως ἀπέδωσε τὸ ρόλο τοῦ πάστορος μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, ἰδίως στὴν ἔκφραση τοῦ συναρπαστικοῦ πάθους. Ὁ κ. Τίτος Βανδῆς ὡς Ρόνταρμ ἦταν ἀκριβῶς ὅ,τι ἔπρεπε καὶ ἀποδείχθηκε κυρίαρχος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς σκηνῆς. Ἐπίσης ἀξίζει νὰ μνημονευθοῦν ἰδιαίτερος οἱ κυρίες Ἀνθὴ Μηλιάδη καὶ Εὐα Εὐαγγελίδη μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα κατατερίστας πὸ ἔχουν, καθὼς καὶ οἱ κύριοι Τίτος Φαρμάκης καὶ Μ. Μπούχλης, πὸ μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά τους ἐζωντάνεψαν τοὺς σχετικὰ ἄχρωμους ρόλους πὸ ἔπαιζαν.

Γενικώτερα ἡ παράσταση ἦταν μιὰ ἀπόλαυση καὶ τὸ θεατρόφιλο κοινὸ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένο. Σὲ τέτοιες στιγμὲς σκέπτονται πολλοὶ πόσο ὀπίσω εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη, πὸ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκτήσει δικό της θέατρο.

β. δ.